ทำไมต้องการการอุ้มหายต้องเป็นความผิดอาญา

ข้อเสนอใน ร่าง พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ..... (ฉบับประชาชน)

นิยามคำว่า การอุ้มหาย (การกระทำให้บุคคลสูญหาย) ร่างพรบ.ภาคประชาชน

- ในมาตรา 8

ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ จับ ขัง ลักพา ควบคุมตัว หรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือผู้กระทำปฏิเสธว่ามิได้มีกระทำการนั้น หรือปกปิดชะตากรรมหรือที่อยู่ของบุคคลนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหาย

การเอาผิดกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องรับผิดเช่นเดียวกับผู้กระทำ(ตัวการ)

มาตรา 12

ผู้ใดสมคบ เป็นผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน เพื่อกระทำความผิดฐานอุ้มหาย ตามมาตรา 8 ฐานทรมาน มาตรา 9 หรือ การกระทำหรือการลงโทษที่โหดร้ายฯ มาตรา 10 ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำในความผิดนั้น

ผู้บังคับบัญชาต้องรับผิดด้วย

- มาตรา 13 ผู้บังคับบัญชาผู้ใดทราบหรือจงใจเพิกเฉยต่อข้อมูลที่ระบุอย่างชัดเจนว่าผู้ที่อยู่ใต้อำนาจบังคับบัญชาของตนนั้นจะกระทำหรือได้กระทำความผิดตามมาตรา 8 มาตรา 9 หรือมาตรา 10 และไม่ดำเนินการที่จำเป็นและเหมาะสมตามอำนาจตน เพื่อป้องกันหรือระงับการกระทำความผิด หรือไม่ดำเนินการหรือส่งเรื่องให้ดำเนินการสอบสวนและดำเนินคดีอาญาตามกฎหมาย ต้องระวางโทษกึ่งหนึ่งของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น
- ผู้บังคับบัญชาตามวรรคหนึ่งจะต้องเป็นผู้ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบและมีอำนาจควบคุมดูแลการกระทำซึ่งเกี่ยวข้องกับการควบคุมตัวบุคคล
- ทั้งนี้ ไม่อาจอ้างคำสั่งหรือข้อสั่งการใด ๆ เพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับความผิดตามมาตรา 8 มาตรา 9 หรือมาตรา 10 ได้

หากผู้กระทำผิดฐานอุ้มหาย ให้ความร่วมมือ เป็นเหตุลดโทษได้

มาตรา 14 ถ้าผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ช่วยให้มีการค้นพบผู้ถูกกระทำให้สูญหาย โดยผู้นั้นมิได้รับอันตรายสาหัสหรือตกอยู่ในภาวะอันใกล้จะเป็นอันตรายต่อชีวิต ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์ในการดำเนินคดี ให้ลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

การดำเนินคดีอุ้มหาย โดยให้ DSI สอบสวน ฟ้องศาลพลเรือน

- ดำเนินคดีโดยนับอายุความต่อเนื่อง ตามมาตรา 20 ให้การกระทำความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหายตามพระราชบัญญัตินี้เป็นความผิดต่อเนื่องตลอดเวลาจนกว่าจะเปิดเผยชะตากรรมหรือปล่อยตัวบุคคลที่ถูกควบคุมตัว และไม่ให้เริ่มนับอายุความจนกว่าจะพบบุคคลที่ถูกกระทำให้สูญหาย หรือปรากฏหลักฐานน่าเชื่อว่าบุคคลนั้นถึงแก่ความตาย และให้ดำเนินการสืบสวนสอบสวนจนกว่าจะพบบุคคลที่ถูกกระทำให้สูญหายหรือปรากฏหลักฐานน่าเชื่อว่าบุคคลนั้นถึงแก่ความตาย
- มาตรา 22: ให้คดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นคดีพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ และให้พนักงานอัยการเป็นผู้รับผิดชอบสำนวนการสอบสวน และไม่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหรือคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ
- มาตรา 23 : หากอัยการที่รับสำนวนจาก DSI สั่งไม่ฟ้องให้ การทำความเป็นแย้งเป็นอำนาจของอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน และให้ขึ้นศาลพลเรือน (มาตรา 26)

บทลงโทษการกระทำผิดฐานบังคับให้สูญหาย

- มาตรา 44 ผู้ใดกระทำความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหายต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5ปี -50 ปี และปรับตั้งแต่หนึ่ง 100,000 บาทถึง 300,000 บาท
- ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 20ปี -25 ปี และปรับตั้งแต่ 200,000 บาทถึง 500,000 บาท
- ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ตามหลักการสากลเรื่องหน้าที่ของรัฐ รัฐมีหน้าที่ใช้มาตรการต่างๆเพื่อ

1. **ป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำดังกล่าว**
2. **ชดเชยเยียวยาแก่ผู้ตกเป็นเหยื่อและผู้ได้รับผลกระทบ**
3. **ลงโทษเจ้าพนักงานที่กระทำผิด**

อะไรคือการเยียวยาผู้เสียหาย กรณีอุ้มหาย เช่น บิดามารดา ญาติ ภรรยา บุตร

1. รัฐภาคีต้องประกันในระบบกฎหมาย (ทำให้การทรมานเป็นความผิดอาญา)
2. ผู้ถูกทำร้ายได้รับการชดใช้ทดแทน
3. มีสิทธิซึ่งสามารถดำเนินคดี
4. ได้รับสินไหมทดแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ
5. ได้รับการบำบัดฟื้นฟูที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
6. ในกรณีที่ผู้ถูกทำร้ายเสียชีวิต ให้ผู้อยู่ในอุปการะมีสิทธิได้รับสินไหมทดแทน

อะไรคือการชดเชยอย่างรอบด้าน?

1. การทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิม
2. การชดใช้สินไหมทดแทน
3. การบำบัดฟื้นฟูสภาพ
4. การทำให้พอใจ
5. ประกันว่าผู้เสียหายมีส่วนร่วมในกระบวนการชดเชยเยียวยาและการฟื้นฟูศักดิ์ศรีของผู้เสียหาย เช่น เข้ารับการรักษาด้านร่างกายจิตใจ คืนอาชีพหรือหางานทดแทน
6. การประกันว่าจะไม่เกิดขึ้นอีก

มีข้อเสนอว่า คดีความผิดเกี่ยวกับการกระทำให้บุคคลสูญหาย ซึ่งเกิดขึ้นก่อนพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

- มาตรา 48 ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสืบสวนสอบสวนคดีความผิดเกี่ยวกับการกระทำให้บุคคลสูญหายอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะพบบุคคลที่ถูกกระทำให้สูญหาย หรือปรากฏหลักฐานน่าเชื่อว่าบุคคลนั้นถึงแก่ความตาย และดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด แม้การปฏิเสธหรือปกปิดชะตากรรมของผู้ถูกควบคุมตัวได้เกิดขึ้นก่อนพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ
-